

Δημήτρης Ποταμίτης

Ἡ Θάλασσα Σαχάρα

στό Θανάση Θ. Νιάρχο

Κι ἂν μπορούσες νά πεις ἄλλη γλώσσα
 Ἄπό κείνη τήν τόσο ξεκομμένη
 Ἄπ' ὅ,τι ὑπῆρξε ὁ πατέρας σου ὁ σπόρος
 Κι ἡ μάνα σου χαμένος παράδεισος
 Κι ἂν μπορούσες νά δεις τίς διαφορές μας στίς ἀτέλειες
 Γιατί ἡ τελειότης καταργεῖ τή διαφωνία
 Κι ἂν τό ἱερό νερό μπορούσες νά γευτεῖς
 Κι ὄχι νά τό ἔχεις νά σαπίζει μόριο χαμένο ἐντός σου

.....
 Πού νά τό βρεῖς τ' ἄρωμα πιά τῆς θάλασσας
 Τό ποίημα μένει μόνο νά τό θυμίζει
 Ὅπως ἡ γλώσσα σέ λίγο πεθαμένη κι αὐτή
 Μνημεῖο θά εἶναι νά ὑπονοεῖ
 Ὅ,τι ἔχει ὁ χρόνος κι ὁ ἄνθρωπος διαγράφει
 Ὅσπου νά διαγραφεῖ κι αὐτή ἀπ' τά λεξικά
 Μέ τίς λευκές σελίδες προφητεύω
 Γι' αὐτό ζῶ μέ τή μνήμη τοῦ μεγαλείου
 Πού ὑπῆρξε πρὶν γεννηθῶ
 Μέ τήν εἰκόνα τοῦ γεροῦ ποδιοῦ πού εἶχα ἐγώ
 Ὅ ἀπό γεννησιμιοῦ σακάτης
 Ἄν ὅμως μοῦ καταργήσουν τήν προφητεία
 Τή μνήμη καί τήν αὐτοκαταστροφή
 Θά μ' ἐξοντώσουν
 Κάλιο σακάτης καί νά χτυπᾶ ἡ καρδιά
 Στή θεά τῆς θάλασσας Σαχάρας
 Στή μνήμη, στήν ἐνόρασή της, στήν ἀπουσία της.

Δημήτρης Ποταμίτης

